

DEBRECENI JÓZSEF VERSEIBŐL

Bácskai falu

Egy autólámpa villan keskenyen,
Akác fejére hull a szürkület,
Augusztusvégi, békés estelen
Az országútnak falu tiszteleg

Padok a csepp házak tövében,
Szűz erre már a régi fát,
Jobbágysorban faragták régen
A barkácsoló nagyapák.

A háztetőkre csend terít sötétet,
Tornácok, ablakok vakok;
Alusznak traktorok és rétek
És emberek és állatok.

A szövetkezetház világos,
Rádió szól benn, nótáz a jövő;
Mogorván néz le fénylő ablakára
A templom, a vén cselszövő.

Ifjú brigád az esti uccán

(Ezt láttam tegnap estétájt:
Az ucca hossza néptelen;
Csak itt-ott rófta még a járdát
Egypár magános névtelen):

Nótaszó harsan egyszerre,
Lobogó lebben elől;
Ifjú sereg, ifjúi dallal
Közelg a sarok felől.

Brigádok. Táborba térnek.
Mögöttük munkanap;
Szerszámok, jelvények, érmek
Legendát mondanak . . .

Mind mosolyog, mind énekel,
 Fiú, leány vegyest,
 Így mennek majd egy életen,
 Keményen, egyenest...

Testvérek, kéz a kézben,
 Paraszfiú, diák;
 Ilyen lesz majd egészen
 Holnapra a világ.

Mai tizenhatévesek

Fény nevet arcán, kezében tábla
 Sorsa már nem kaphat léket,
 Nem hasonlít pulyára, bábra;
 Elnézem ezt a nemzedéket.

Örülj elvtárs, új ember lesz fiad,
 Kit nem mérgeznek bamba dogmák,
 Öngyilkos sem lesz nyomor miatt,
 Nem nyelik el légerek, fogdák...

Épít majd. Sugár fürösztli.
 Megjárja jó remény fokát;
 A mult szemetjét mélyreássa
 S ha fia lesz, hát egyre-másra
 Megtanít majd az — unokád...

Palics

Még tó a tó, a régi tó,
 A kedvesre gondoltató;
 A víz, a zöld, az est, a kármin,
 Még andalodhatsz itt akármin.

De más a part, de más a nyár,
 De szép a nyár, eltűnt a bár,
 A golfútó, a lehűtő,
 Munkás pihen itt: ács, fűtő...

Nem ámulsz naplopó-hadon,
 Munkás pihen fehér padon,
 Munkásnak kerül dúsán asztal,
 Óvé a szálló a terrasszal...

Ő étkezik étlap szerint,
 Aranyat délfény néki hint
 S a hattyúszín vitorla mind;
 Játékos hullám néki int.

Az erdő és a nád, körül
Úgy bólogat mind, úgy örül;
A gyeper, a víz, a vén platán,
A kő a tornác padlatán.

Még tó a tó, a régi tó,
De nincs már titka, bénító,
Tündére se, rejtelve se,
Valósággá lett a mese...

Mely bálványt dönt és vak falat;
Hallgasd: a szökőkút alatt
— Ez átítat, ez megigéz —
Egy leány Engelsből idéz...